

40 ՓԱՐՍ

ՊԱՏՄԱՆՆԵՐ

Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...

ԱՐԵՎԵԼԻՔ

ՕՐԱԳԻՐ

Ք Ա Ղ Ա Ք Ա Ն Ե Ի Ա Չ Գ Ա Յ Ի Ն

40 ՓԱՐՍ

ՊԱՏՄԱՆՆԵՐ

Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...

ՄԱՍԻՍԻՆ ԿՐԹԱՆՈՒՄ

Գործակալություններ և այլուհայտ...

ԳԱՂԱՔԱՆ

ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

Անդրադարձված ՏԱՐԻՆԱԳ ԵՄԱՆՈՒՄ
Անդրադարձված ՏԱՐԻՆԱԳ ԵՄԱՆՈՒՄ...

Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...
Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...

Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...
Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...

Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...
Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...

Հեռագրերը կը խոսի ինչ ինչ պայմաններում...
Հեռագրերը կը խոսի ինչ ինչ պայմաններում...

Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...
Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...

Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...
Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...

Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...
Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...

ԹԵՐԹՈՆ ԱՐԵՎԵԼԻՔ
ԿՐԱՆՈՒ ՆԱԽԱՊԵՏԻՆ
ԱՐԳԻՒՄ
ԳԼՈՒԽ Ե
ԵՑԻՐԹԵՆ

Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...
Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...

Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...
Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...

Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...
Պատմական և գիտական հասարակական գործունեության համար...

(Շարունակ)

Պարսիկ Խանը ընդունեց թէ իւր սուրն ու ազատագրական տարազը անցոր պիտի լինեն յայդ անակր ընդդէմ Հայ Մէլիքներու, հետեւեալս Զրաժարեցաւ այդ անպէս զենքերէն և իւր յոյսերը դրաւ խորամանկութեան վրայ: Առանց յուսահատութեան կը խորհրտարար միջոցներ, որոց նորահա կարող լինէր պատրաստել իրեն օթեան մը Ղարապաղի լեռանց մէջ: Երկպառակէ հինգ Մէլիքներու միաբանութիւնը, Ղլասել նոցա ոյժերն, իւր դաշնակիցն ընել իւր անոնցմէ, անհա՛ Փանահին յուսոյ տեսակէտը: Եւ յուսարու իրաւունք ալ ունէր: Տխուր անցքեր ուր կը պատահէին այդ միջոցները Ղարապաղի մէջ, կոչուած էին խրախօս կարգաւ Փանահին: Բայց նախ ծանօթանանք Փանահին, Ղարապաղի անդամներն աղետոյ այդ գլխաւոր դեմն, և ապա խօսինք որտակուող պատահարներու մասին:

Փանահ խան էր մի պարզ հայիւ, զաւակ խանութեան թափառական Ջուանչիլիքներու, ուր կը շրջէր Կուր գետի ալ եզրերէն մտ գտնուած անապատներու վրայ: Եստիք Եսէ՛ այդ ցեղը գաղթական բերաւ ի Պարսկաստան: այդ ցեղի Սարիսարու կոչուած մի տոհմին կը պատկանէր Փանահ: որ նշանաւոր հանրապետ էր իւր սթենստորեան ճարտիւր: Ենտրհիւ այդ զօրեղ ճարտի, Փանահ կարողացաւ լինիլ Եսէի բազմապատկան անդի լրագիրը: նա դարձաւ Եսէի մանուկն իւր թափառականութեան վրայ կը հուշակէր թագաւորի հրամանները, և կը խրուէր Ջուանչի Փանահ:

Այդ պայտօնն երկար տանն վարեց, բայց մի օր հարկադրեցաւ իւր խոտական լինիլ: Պարսիկ Եսէն նորա գլխատան մէջ իւր տուած էր, և քննիչ գիտեր իւր ոճրի համար, և Փանահ եկաւ անպատան գտնել Հայ Մէլիքներու մօտ: Զբարեբրի հօր Մէլիքը ընտրեց նմա հիւրընկալութեան և կարգեց զնա արոց հաւաքի: Այս միջոցին Պարսկաստանէն հրամաններ կը հասնէին Փանահին ձերբակալման համար, բայց Զբարեբրի Մէլիքը Ղարապաղի սպայակազմութեան օրինակ, Սակայն օր մը հայ ազգը չարաչար տուտեց Մէլիքի այս մեծանունը իրեն:

Այդ թուն յայտարար մի դիչեր Պարսից Եստիք Եսէն սպաննուեցաւ: անմիջապէս խուղութիւնը տիրեց Պարսկաստանի մէջ, անկոտորութիւնը կառարար էր, և զանազան սննքիւր կը հուշակէին իրենք զիրենք թագաւոր ի հարկէ այլ ևս ոչ ոքի մտածել մի ո՛ր և է Փանահի վրայ: Արդե՛ս Ջուանչիլիքը ցուցաբերելով ստիճան վերադարձած էին իրենց անապատները: Փանահ թողուց Զբարեբրի Մէլիքի և զընայ գտնել իւր հարեմակիցները:

Փանահ թէպէտ հոգիւր, անապատի պարզամտ որդի էր, սակայն երկար տարիներ ապրելով պարսկական աշխարհն, ընտելացած էր բարձր շքովանութեան օգուտ: նաև գտնուելով Զբարեբրի հօր Մէլիքի կիսահարկի Սուլթանի ծառայութեան մէջ, կարող եղած էր մեծ նշանակութիւն ստանալ յայտ իւր ցեղակիցոց: Երբ վերադարձաւ անոնց մօտ, ի սկզբանէ կ'ապրէր անոնց հետ իւր պարզ հայիւ մը, սակայն ան սակաւ սակա իւր կողմը կը դարձնէր միտախառնութեանը միջոց: Եւ կարող եղաւ ստացուել նոցա ցեղի գլխաւորն և յարգուել նմա:

Այդ պայտօնն ինքնին մեծ բան մը չէր: բայց Փանահ այդու կարողացաւ քիչ ժամանակի մէջ իւր հրամանին ենթարկել մի քանի ցեղեր, սպառնալով լաւագոյն ապագայի: Մինչ այս մինչայն, կարող եղաւ Գուլիթի Եսէին ըստանալ ընտանութեան տիրոջ և Ջուանչի Փանահն եղաւ Փանահ խան:

Արեւմտ Իրանաց ճանապարհին վրայ էր եւ կարող էր յուսալ մեծ ապագայ: նա ինչպիսի մարդ էր, մասնեց հիմնել մի աւելի հիմնուող իշխանութիւն: Եւ սակայն ս'ընամ արդեւրեւ այդ նպատակին իրազարման համար: Գլխաւոր ազգեւել էր իւր ցեղի կենցաղաբարութեան վիճակն:

Ջուանչիլիքը որպէս խանութեան և թափառաչողիկ ժողովուրդը ձեռք կ'անցնէին Կուր գետի ալ ափերու մօտ տարածուած տափարակներու վրայ, բնակելով շարժական առդարներու կամ գետնափոր խորթներու մէջ: Իսկ երբ կը հասնէր դարուրը, անտի միջոցներ անցնելով իր ստիւնէն Ղարապաղի անապատները: Այս խանութեան ցեղը պարտաւոր էին իրենց ոչնչարներէն և պարտուող վիճակէ Հայ Մէլիքներուն, որպէս զի կարող լինին արածել իրենց անասուններն անոնց շտաբու վրայ: Իրենք Ջուանչիլիքը շտաբու վրայ հաստ բնակութիւն, ի հարկէ հողորտը չէին: ամբողջ Ղարապաղ կը գտնուէր Մէլիքներու իշխանութեան ներքեւ:

Երկրին աշխարհագրական դիրքն անպէս էր որ Հայ Մէլիքներու ձեռքը գտնուէր իրենց լեռնային անտառապարարձականութեանը, հոյառու հովիտներն որոց վրայ ամառնային տօթերու ժամանակ կարող էր խաչուրածը գտնել ապաստան: Իսկ Ջուանչիլիքը կը թափառէր լեռներէ սկսեալ անկող, ցամաք տափարակներու վրայ, որք կը տարածուէր մինչեւ Կուր գետի ափերն:

Իւր ցեղակիցներուն այս միջակն անհարկն կ'ընծայէր Փանահ խանի իրազարմել ինչ որ կը իրապագէր. հետեւեալս անհրաժեշտ հարկի էր իրեն տեղ մը դրաւ: Ղարապաղի լեռներու վրայ: Տեսանք թէ չէր կարող յայտնուել զինու զորութեան և կը խորհրտարարուէր Մէլիքներու միաբանութիւնը եւ անտի օգտուէր: Պատահարները նպաստամատոյց եղան խորամանկ Փանահին, ինչպէս պիտի տեսնենք այս եւ ուր: Եւ յորտեւաններու մէջ: բայց մինչեւ այդ օրը միշտ յայտնակը Մէլիքներու էր:

Այդ թունակներն վախճանած էր Տիգրակի Մէլիք-Աւան Խանը, Մեծն Պետրոսի եւ Եստիք Եսէի օրինակ, եւ Ղարապաղի Մէլիքներու գահաբեկը: Այդ մահն արգարեաւ մեծ կրօնաւ էր Մէլիքներու համար: ո՛չ մի ուրիշ Մէլիք չուներ նորա չափ հանճար եւ հէլ լեռնայինութիւն, որ կարող լինէր պահպանել Մէլիքներու միջեւ խաղաղ ներդաշնակութիւն: Մէլիք-Աւանի յայտարարեց Մէլիք-Արամը, բայց նա թող մարդէր, անբան թող որ երբ Հայոց բարեկամ Եստիք Եսէի որդին մեռաւ, Եսէին ցաւակցութիւն յայտնելու համար ո՛չ ինչն քնաց Պարսկաստան եւ ո՛չ ալ արժանաւոր մարդերէ պատգամաւորութիւն զրկեց, այլ իբր պատգամաւոր ուղարկեց իւր կինը:

Բարեբաղդարար Տիգրակի Մէլիք-Արամն յոյժ խելացի կին էր: նա ներկայացաւ Եսէին, սգազանու հաճուածներով և տիրազէյն զիմք: Բոլոր պաշտականքը դարմացած էին նուր խոհակալութեան վրայ: Որչափ խոհակալն, այնքան ալ խորամանկ էր իւր տիկինը: Երբ իւր սիրովանութեան ճառն առ Եսէին աւարտեց, ամենայն թաղարարութեամբ եւ փափակութեամբ մտադր Եսէին սակայն մեծ գումար մը և ըսաւ. « Դուք այնքան ուրախ եղէք որ գնահատելով Մէլիք-Աւանի Խանի ձեռք մատուցած ծառայութիւններն եւ յարգելով նորա օժտութիւնը, կ'անուանէիք զնա ձեր օրհուրը (հոգեւոր հայր): Արեւմտ և յետ նորա մահուան դուք իրաւունք ունեցէք ստանալ ձեր Պարսկալի ժառանգութեան ձեր բաժինը: Այ՛ս այդ բաժինն է որ ձեզ կը բերեմ »:

Այդ ընծայն, այդ խօսքերը շատ անորոշեցին եղան Եսէին, և ի նշան գնահատակութեան հրամայեց որ Տիգրակի Մէլիք-Արամի բերած ընծայի կրկնապատիկը նմա պարգեւէն և միանգամայն Տիգրակի ձեռքը: Սակայն երբ Տիգրակի զոհութեամբ վերադարձաւ իւր հարեմին, ամուսինը վախճանած էր Փանահ խան յայտարար թունաւորել զնա մի գաւաճան Հայու ձեռքը:

Եստիք-Արամի մահուան, յաջորդեց Տիգրակի իշխանութեան զընտրել Մէլիք Եստիք, Արամի կրտսեր եղբայրը: նոր իշխանը օժտուել էր իւր հօրն Մէլիք-Աւանի մեծամեծ յատակութիւններով:

Մէլիք-Եստիք իւր ամբողջ կենսաբար պատեցաւով անոց: արդէն իւր ձեռք օրհուրը գուշակուած էր թէ երբ այդ մահուկը մեծնար, նորա ձեռքը շատ արհեստագործութիւններ պիտի կատարուին Մինչեւ ցայտօր Տիգրակի գաւառի բնակիչները կը իշխէին հին անտառութիւնը: Կ'անաղուի թէ երբ ձեռք Մէլիք-Եստիք, մահկանացի պատանները նկատեցին որ երտխայի ալ ձեռքի մասնները գոց են, ուստի հարկ եղաւ բանալ: Երբ բացին, տեսան որ տախարիտով իր Մէլիք-Աւանի գուշակուեցաւ թէ ինչ պիտի լինէր երեսփոխ պատան զայն:

Տիգրակի գաւառն Երասխ գետի ափին մօտ Պարսից սահմանի վրայ լինելով երկաթաբեր էր Պարսից անընդհատ յարձականոց: Կ'ալ իշխանն ստիպուել էր անդադար պատրուով, որպէս զի իւր երկիրը պահպանէ անոնց արդասանքներուն դէմ:

Մէլիք-Եստիք անաղին եղաւ Ղարապաղի Մէլիքներու մէջ որ ըմբռնեց թէ երկիր պատանութեան համար որպիսի անհրաժեշտ պայման է ունենալ կանանաւոր զօրք և քիչհանուր զինուորագործութիւն: Գիւղացիք պարտաւորուել էին ոչ մի զէնք պակաս ունենալ, ինչպէս նաև այդ զէնքերը լաւ պիտի պահէին, ի հարկէ հողորտը մը զէնքերէն մին պակաս լինէր, կամ թէ այն զէնքերը լաւ պիտի պահէ մէջ չը

լինէին, դիւղացին տուգանքի ենթարկուել էր: Բայց սասի, Մէլիք-Եստիքի մեծ հոգ կը տարէր գիւղացեց զինուորական կրթութեան: Որոշեալ օրեր երկրագործական պարսպաններն իրենք իրենք յետոյ, գիւղացի երիտասարդը կ'ընդունէր զինուորական մարզութիւններով: Անոնց վրայ կարգեալ էին տասնակետներ, իրանպետներ, հարիւրապետներ գտնուող կրթիւր համար: Այդ օրերու նկատմամբ Ահա ինչ կը գրէ մի վարդապետ:

Երա (Մէլիք-Եստիքի) ժամանակում, մեր երկրում այնպիսի ապահովութիւն էր տիրում, որ գեղական աղիքները այդպիսի ձևերով տակնուտակ կար էին կարում, մեծ էին այն տեղ, մինչև մեծը պատում էր: Չարները զուգում, զարգալով շուրջ էին գալիս տներին և անեղիկը զրոյնում էին լեռների վրայ, բոլորովին չմտածելով թէ պարսիկը կը գա, որ յաջողակ է կը տան նրանց: Երբ թշնամին յայտնվում էր, երկրի երեսասարները զենքը ձեռքում միշտ պատրաստ էին նրան հանդիպելու համար:

Գ Ի Տ Ա Կ Ա Ն

ՉԻՐԻ ԲՈՒՆՔՐԱ

Անտր հասաւ, պատուական պտուղներ սնան երեւի եւ Պարսկաստանի Մեծն Եստիքի երեւոց, Բոլորան, սարսափելի Բոլորան որ Գանակէսի ստերն զէն մեր զընտան վրայ կախուած է և հայի կենտանի սակեղ սեղով մերձեցան: կը պատրաստուէր մեր արտերը արդարեւ վերջուրայ, սարսափ սարսափի վրայ կը հասնէին: Միթէ այդչափ մահացու յանգում է պատու ուսող որ Տիգրակի Եսէին սեղով մարդկութեան համար միշտ դառն հետեւանք կ'ունենայ:

Այսպէս սկսեալով, մի կարծէք որ անցեալ ստույգ նման մի քանի սեղակ ուր պիտի կարող անդրկուրեան պատուական վերջուրայ: քիչ հակուական մեծ լըսր մը պիտի հարգուէր մեզ, Այ՛ս, աւետիկ մեզ,

ԱՅՆ ԵՆՈ ՉԻՐ ԲՈՒՆՔՐԱ

ԱՅՆ ԵՆՈ ՉԻՐ ԲՈՒՆՔՐԱ

ԱՅՆ ԵՆՈ ՉԻՐ ԲՈՒՆՔՐԱ

Քոբրան յաղթուեցաւ, բարեբաղդար զինուոր: Պ. Բաթթեօրի սկզբունքները, Պ. Բաթթեօրի զիւտերը, Պ. Բաթթեօրի հանճար բարեբաղդար յաղթելու զինքերը ստաւ: Երբ մեծ է հիւան, ըսէք, կ'այտնէր, Վերջերս շիւղեցն մեծ մարդ կայ եղբ:

Բայց չեղիք բարեբաղդար, պատմեմ համար: ինչ ինչ կարողացիք թափ լրագրու յայտնել Վերջերս մէջ, որ աւ այժմ, սպանելով լաւագոյնը, հուսալու անեղիկութեանը ընդամասնադրուէն:

Երբ Քոբրան անցեալ տարի Պարսկաստանի գիտուններու զինն խելագրով, Արդարացի գետորդութիւններ առ զինն համարելով, զերտանալի Պ. Բոթթեօրի կողմէն իւր սցեղնուրը սկսեց յարկաւորել, զարգեց տարաւ հազար թարտ մարդիկ եւ անցաւ Երասխ, կ'երեւի թէ սպանական կապտա երկիրը խաղախախի կետ բաղադարելու համար ուզեց զերկրի ճարտարութիւնն մը ընել այս տարի: Սակայն Երասխի գիտունութեան կերպաններու ձեռքին սքեռել վերջ, անս Սպարտի մէջ կերթայ անհանձն Տիգրակի: Տեսուանի մը ձեռք կը ձերբակալուի գերի կիցնայ եւ Հազար եւ Մէլի Գիւղացիներ: Ճիշին նման կու եւ հնազանդ ծառայ մը կը դառնայ մարդկային ցեղին:

Արդարեւ սեղեք ինչ կ'ընէ Տիգրակի Տեսուան:

Ներքագրեց թէ, դուք, ազնիւ ընթերցող, կը փափագիք բարեւ շըլու երբ մեր շքու կարծէք թէ ենթադրութիւնս սխալ է: Կերթեք Տիգրակի Տեսուանի:

Նա բանալ կուտայ մեր երկու թեւերը եւ բազումներու ետեւի մասին միջին կողմէ մանր գրեթով մը (Ստեղծի Բուստու) մէջ կուտի շարի հերակ մը ներս կը մտնէ:

Երա: Բոլորան այլ եւս ձեր բով չգար: Իրաւ է որ քիչ մը վերջը փոքրիկ մեղքերու տեղին սխալով ցաւ կ'զգար, իրաւ է որ այդ ցարդ այնքան կը շատնայ որ վերին անգամները շարժել անկարելի կ'ըլլայ, իրաւ է որ վեց կամ ութը ժամ վերջ տեղը կ'ստի, իրաւ է որ դու կուտես եւ անկանեցիկը կը բարկին իրարը, բայց մի վախճար, այս ամենը կ'անցնի եւ չիք բարեւ:

Թափ թղթակցեց, որ ինչ եւս գիտուն անձ մ'է, անձամբ ուղեր է ստուգել այս նոր տեսած պատուաստը եւ ինչ ներկայացրէ եւ Պ. Բեռուանի գրեթին: Ահա ինչպէս կը պատմէ իւր զգացումը:

Քամաք շարին պատուաստեցաւ եւ ժամ մը ցի այնպիսի ցաւ կ'զգայի որ թեւերս շարժել անկարելի էր: քիչհանուր նեղութիւն եւ զիստացուելով կ'զգայի: ժամը 11 ին յող եւ զայնին կ'ընդունէր: Մէլի Գիւղացիներ մէջ երակս 98 կը շարներ եւ թեւս ներքեւ գրուած ջերմաստիճանը մը 58° Տ նշանակեց: Կող սկսեցին տառ վարկան մերձ սկսող տարութիւն զգալ: ժամը 12 ին ջերմաստիճանը 59 էր եւ երակս 120 կը զարներ: Ապա փոքր սա փոքր տեղեր պակասեցաւ, աստու ջրորոշ եղաւ միտա: ժամը 13 ին բարկացանք իրար դուտա աղի թափալը, ժամը 55 Ն ստանալու անհանգստութիւն մը ստանալու եւ գաւառ: Եւ թեւեր փոքրացան իրենց մը: Երբ փոքր փոքրացան իրենց կ'ըլլայ որ բազմաց ցաւ որ տակաւ ստապիւս պակասեցաւ:

Բայց ամեն անգամ այսպէս շըլուր: երբեմն փոխուեալ եւ փոքրացան յայտնալ կուտայ եւ երբեմն ալ մի միայն բազմաց ցաւով կ'անցնի:

Հատկապ այս ամեն նեղութեանց, այն

քան ստակով է բարեբաղդար պատճառով մահուան տեսարանը որ գիւղացիներ և անմիկ ժողովուրդը հարգութեամբ կը գիմեն պատուաստները եւ սիրայօթար կուգան կրկն այս անգամայն հիւանդութիւնը: Տըք: Տեսուան անուանին չհասնի անեղիկ եւ յամբարողները գնացնելու համար օչնականներ ունի, որոց միայն վրայ տեղը բաներ պիտի պատմուի մէջ մ'ընէ:

Այն հնգուրը զոր պատուաստի համար կը գործածէ նա, պարզապէս բարեբաղդար և ուսած հիւանդին մարմնէն անուտած է և կը պարտուակէ բարեբաղդարները (ստուրակաւանակ): Մեծերու, փոքրերու, ծեբոց եւ աղայոց հասարակական կրնայ դարձնել զայն, այնքան տկար եւ անզոր են այդ միջոցներ: Մինչեւ անգամ ութմաս, մնայ կամ իննամասեց յի կիներ անհիշատ պատուաստած է ինչպէս նաև կանթուտ կիներ, որոց կամ ռուտոյ մանկիկները փոքրահարկութեան կուտենան ու կը փոխեն, այսպիսի բարեբաղդար անն ենուները կուտենան:

Սակայն պէտք չէ կարծել թէ պատուաստեալը բարեբաղդար: Իրաւ է որ միայն Վալանք քաղաքի անուան զարեղի հիւանդագործներու թուոցն մէջ, հայի կ'ընէ տաններուց պատուաստեալը եւ և անպիսի նոյն համեմատութեամբ նուազ են մեղանք: Իսկ կրկին պատուաստաններն ոչ ըր մեղան է:

Այս գործողութիւններն այսինական կատարուելով են ևս յուզեալ, քեղիչ յանձնարար մը կարգեց որպէսզի պատուական կերպիւ երթալ ստուգէ Տըք: Տեսուանի պատուաստանն սղիւնդներն: Այս յանձնարարին աչաց առջեւ նա պատուաստեց Վալանք քաղաքին Արեւիկէ անդաններն որք են բոլորներ, փաստաբանք, պատուական, ճարտարագէտք, սպար, այսինքն հրեայիկի և ընտրեալ բարեբաղդարն մը: Զորս ժամը մի անգամ պատուաստեալը պարտին յանձնարողով աղէկ ներկայացաւ: նալ որպէսզի արձանագրուէն տեսնուած եւ ընկալներն: Անոնք որ շատ հիւանդ կ'ըլլան, իրենց ան մէջ պիտի քնուտեն: Հարուկա քիչ ամենին կ'ստանանք այս յանձնարողով տեղեկագրով:

Ինչպէ՞ Պ. Բեռուան գտաւ այս միջոցը: Պ. Բեռուան ինչ եւս կը խոտովանի թէ Բաթթեօրի հետեւեալ յաղթուեցաւ: Նախ լինեց թէ բարեբաղդար մտաւ գտաւ: Սպարտի մեջ: Վերջին Օրոտաստ և Սեւյանները անոց մէջ ծովային մարտաները Արեւիկէ և Օրոտէն Այլաբադ տարին զբոլորան: Երեք չորս բաղադներ տարածուեցաւ և անտի ի Վալանք:

Մեղու վրայ հասած էր և ըստ Բոթթեօրի կատարելու բացառութիւն է ձեռնու եղաւ: նախին հիւանդութեան թագուս մատուցանի որ բարեխառնութեան 15 տարիանակ վար բարեբաղդար կը թմրի բայց չմտնէր: Արեւմտ Վալանքի գաւառն սերմանուած էր և միայն մէկ բան մը կը պարտի գործելու համար այն է Երասխի թեւեր: Այդ թեւ մտնոյն հետ օգը ստացաւ և արթնցան ստորակէտ միջոցներն: Զուրց միջոցն ճարտարութեան և անն կ'ընտրածութեան: Զարեղեցին և անն կ'ընտրածութեան: Զարեղեցին փոխադրուեց հիւանդութեանը տարածելու լաւագոյն միջոցներն են, ինչպէս ստուգած է Բոթթեօրի կ'աղակալման և սպար:

Տըք: Տեսուան իրմ կուտակեց և զգաւ փարսիկ Ռաթթեօրի սխաւ փորձեր ընել այս տեսութեամբ և յաղթեցաւ: Ահա սա ար համար է որ այս գիւղացի փոքր եւս Բաթթեօրի պէտք է վերադրէ: Բոթթեօր թէ բարեբաղդար և ինչպէս ընդէն ոչ այլ ինչ են բայց թեթ մասնաւոր ստակով միջոցներն, Ե. Ե.

որովհետեւ Բաթթեօր երեւան հանեց այս Եստիքի զոյւր Մեղու, հաստատելով թէ երբեք ստեղ ինքնին ձեռնը չեն տանք, այսինքն ստոր ցեղ մը նոցա սերները պէտք է բերուին օյնը, չուրին կամ այլ միջոցաւ: Պ. Բեռուան այնքան յարեալ է Պ. Բաթթեօրի հանճարին որ իւր գիւտը բոլորովին երկրորդական կը համարի և իւր յառուարութեան մէջ հիւանդամբ յարեալակալ և մոլեգանձ, հետեւեալ առատաց խօսքը ըսաւ:

« Երբ կուտենան ստացեալ երկու մեծ անձինքն են մին Յիսուս, որ ստաւ Հոգեւոր Քրիստիւն, միւսն Բաթթեօր, որ մարմնաւոր Քրիստիւն օրհնեցերը գտաւ: Բաթթեօրի զէմ պատուաստ գտնող մը միայն կրնայ այս տեսակ գաղափար ունենալ և մեծ զոհողութիւն մը ընելու պատրաստ էի տեսնելու համար թէ ի՞նչ շարժում դուր Բաթթեօր երբ Թափ լրագրու մէջ այդ տողերը կարդայ: Անցանքներ Վերջերս շիւղեց Պէթթեօրի բաղադատող մը յ

